

2. Den 13. oktober anmeldtes i *folketinget* (F. sp. 31) følgende forespørgsel til *justitsministeren* af *Thisted Knudsen*:

„Med hvilken begrundelse har justitsministeren nedsat en kommission til undersøgelse af rigtigheden af de af den dødsdømte Jørgen Lorentzen fremsatte beskyldninger mod en række danske personer?“

Fremme af forespørgslen vedtoges ¹⁴/₁₀ (F. sp. 83).

Forespørgslen foretoges ²¹/₁₀ (F. sp. 303).

Som begrundelse for forespørgslen udtalte *forespørgeren* bl. a.: „Det kan ikke bestrides, at der i befolkningen gør sig den opfattelse gældende, at *det strafferetlige opgør*, som besættelsestiden nødvendiggjorde, *forlængst burde have været afsluttet*. Der er nu hengået 3¹/₂ år efter befrielsen, og hvis nogen i 1945 havde sagt, at dette opgør ikke ville være afsluttet i oktober 1948, ville man efter min opfattelse have forsvoret noget sådant. Vel er det danske retsmaskineri ikke særlig hurtigt virkende, men at det ville arbejde så langsomt, var der dog ingen, der vovede at drømme om. Det kan efter min opfattelse heller ikke bestrides, at der i den senere tid er kommet en betydelig offentlig kritik til orde mod den højtærede justitsminister. Det er, som om man i vide kredse har den opfattelse, at der ikke fra justitsministeriets side bliver sat fuld kraft ind på dette retsopgørs afslutning. Jeg skal være den første til at erkende, at opgøret med landsforræderne både var en omfattende og en meget krævende opgave. Der blev i den anledning stillet store krav til hele retsmaskineriet, men alligevel er der denne offentlige kritik i øjeblikket.

Det kunne derfor ikke undre, at ministerens nedsættelse af Lorentzen-kommissionsdomstolen måtte øge denne kritik og uro og også bidrog og måtte bidrage til at styrke den opfattelse, at ministeren ikke tog håndfast nok på disse problemer. Den 24. september d. å. meddelte justitsministeriet officielt, at det i medfør af retsplejelovens § 21 havde nedsat en kommissionsdomstol til undersøgelse af rigtigheden af de af den ved højesteretsdom af 9. april 1948 dødsdømte Jørgen Lorentzen fremsatte beskyldninger mod medlemmer af politiet, mod medlemmer af hæren og andre personer, om hvem han hævdede, at de havde haft samarbejde med eller i hvert fald ført forhandlinger om et sådant med besættelsesmagten, personer eller organisationer, der var tilknyttet denne. Endvidere henviste ministeriets bekendtgørelse til, at der i fængslerne cirkulerede rygter af lignende art som Jørgen Lorentzens sigtelser.

Den fremgangsmåde, den højtærede justitsminister her anvendte, var af en ganske ekstraordinær karakter, og det kunne